

Sisälllys

Esipuhe	7
Luku 1 Akvaario maan päällä	8
Luku 2 Rapusähke!	12
Luku 3 Hei sitten, jalat	24
Luku 4 Jalat kielletty tästä eteenpäin	31
Luku 5 Karppi	32
Luku 6 Salainen sisäänkäynti	33
Luku 7 Hummerinpyrstöinen merenneito	42
Luku 8 Piraijakuvioiset kynnet	51
Luku 9 Hattu vai valas?	63
Luku 10 Valtaistuinsali	68
Luku 11 Simpukka-auto	82
Luku 12 Merilevämetsä	94
Luku 13 Merimetso?	102
Luku 14 Jurahaimäki	107
Luku 15 Ravintola Kitaherkku	112
Luku 16 Rikos on tapahtunut	130
Luku 17 Suuri Adonis Show!	135
Luku 18 Hiekkalinnoja	144
Luku 19 Nina Näykän alibi	149
Luku 20 Salaperäinen merenneito	154
Luku 21 Kalansuu	156
Luku 22 Salon Kampaamo Kutrisaksi	161
Luku 23 Hmm...	168
Luku 24 Ankkuritörmä	170
Luku 25 Hanna Hauen laivakoti	179
Luku 26 Betti on nero	189
Luku 27 Adonis hermostuu	195
Luku 28 Kidusnappaus	198
Luku 29 Hummerila	208
Luku 30 Korallistadion	216
Luku 31 Katastrofi	226
Luku 32 Palatsin väki	237
Luku 33 S/S Merimari (Voihan turskanen!)	243
Luku 34 Mutta...	250

S/S Merimari

Ankkuri-
törmä

Pyörrekaupunki

Hummerila

Koralli-
stadion

Kristalli-
tunneli

Kotilo-
palatsi

Osterilaakso

Salainen laguuni

Merilevä-
metsä

Panssariravun
moottoritie



Jurahai-
kylä



Esipuhe

Merenneidot ovat uiskennelleet tällä planeetalla jo melkoisen pitkän ajan. Siitä huolimatta yksikään sukellusvene, laiva tai hukkuva tiedemies ei ole päässyt tutustumaan heidän upeaan maailmaansa.

Ainoastaan merenneidot tietävät tien Salaiselle laguunille. Syvältä tyrskyjen alapuolelta, aivan JALAT KIELLETTY TÄSTÄ ETEENPÄIN -kyltin jälkeen, löytyy pieni simpukankuori. Kuoren sisällä on ikivanhoista pienistä helmistä tehty näppäimistö. Päästäkseen läpi laguunille johtavasta portista ja sen tuolla puolen kukoistaviin upeisiin kaupunkeihin täytyy tietää salainen koodi. Koodin ansiosta merenneidot ovat pystyneet piilottelemaan ihmiskatseilta tuhansien vuosien ajan.

Se on vedenpitävä!

MURTAMATON!

Minullaeiolejalckoja.



Akvaario maan päällä

"Saisinko lainata kynää?"

"Kynää?" kiihkeä rouva kaakatti. Hän huitoi käsillään kuin olisi listimässä valtavaa karpäsparvea. Rouva kipitti akvaarion luokse jättimäisillä jaloillaan, jotka oli verhottu pilkullisiin sukkiin ja ahdettu stilet-tikorkoisiin kenkiin.

"Juuri niin, kynää", vastasi voipunut ääni jostain samean veden syvyyksistä. Vesitankista kohosi siro käsi, jonka sormissa oli helmi- ja kristallikoristeisia sormuksia ja ranteessa lukematon määrä kotiloista valmistettuja koruja.

"MEHÄN ALAMME PÄÄSTÄ YHTEISYMMÄR-
RYKSEEN!" kiihkeä rouva sanoi innostuneesti huo-
hottaen. Hän viskasi täytekynän akvaarioon. "Minä ja
sinä. Sinä ja minä. Sinä ja pyrstösi. Minä ja sukkani."

Akvaariosta kuului syvä huokaus.

"Kuulin kyllä tuon!" rouva tiuskaisi. "Akvaarioon
asettamani mikrofonit ovat hyvin herkkiä."

An illustration in the top right corner shows a hand with a striped bracelet and a ring, holding a fountain pen. The background is a dark, textured area with a horizontal line and some bubbles or ripples below it.

Altaasta kuului
tahallisen voimakas
röyhtäys.

”Ja *tuon*”, rouva tuhahti.
”En malta odottaa, että pää-
sen esittelemään sinua maail-
malle! Minusta tulee kuuluisa.
Kaikki ihmettelevät, miten
ihmeessä sain sinut kiinni! ANNA SE
KYNÄ TAKAISIN!”

Hän paukutti nyrkillään akvaarion
lasia, kunnes työnsi kätensä veteen ja riuh-
taisi kynän merenneidon otteesta. ”Arabella
Kolja, olet nyt *minun omaisuuttani*.”

”Hetkinen!” Arabella Kolja henkäisi.
”En ollut vielä valmis!”

Rouva kiljaisi nähdessään vilauksen helmiäisenhohtoista evästä. ”Mitä oikein kirjoitit?”

”En mitään”, Arabella Kolja kiirehti vastaamaan. ”Halusin vain... pidellä sitä vielä kädessäni.”

Kiihkeä rouva ravasi ympäri huonetta hillittömästi nauraen.

”MIKÄ PÄIVIEN PÄIVÄ!” hän paasasi lyöden samalla nyrkkiä ilmaan. ”ARABELLA KOLJA, MERENNEITOJEN KUNINGATAR ON MINUN VANKINI MAAILMAN LOPPUUN ASTI!”

Pieni rapu nousi ylös altaasta ja kipitti kiireesti rouvan takaa kantaen kädessään liukasta merilevämyyttä.

Rouva kääntyi äkisti kohti rapua.

Rapu jähmettyi paikoilleen.

Rouva pyörähti vielä kerran kannoillaan akvaarion luokse ja siveli hellästi sen lasipintaa. Rapu käytti tilaisuutta hyväkseen ja livahti ulos ovesta.

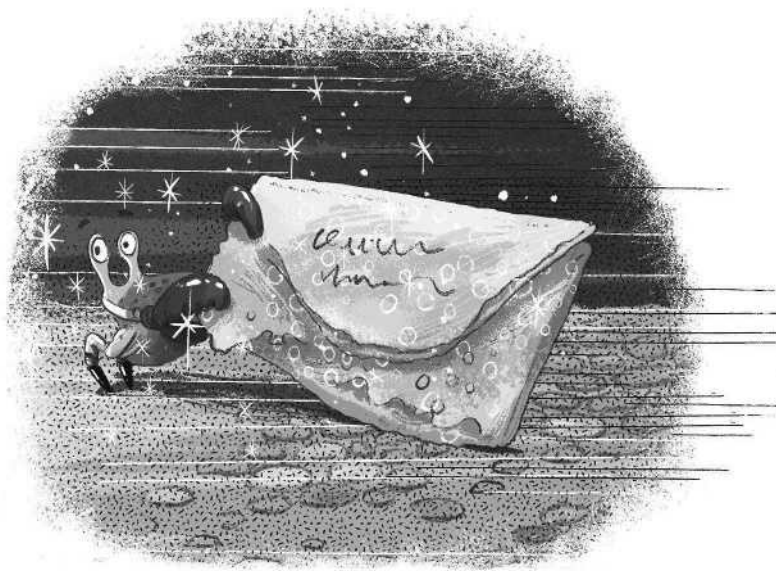
”Älä pysähdy ennen kuin pääset perille!” Arabella Kolja huikkasi ravun perään. ”Olen varma, että he ymmärtävät, mistä on kyse. Heidän täytyy...”

Kiihkeä rouva kääntyi katsomaan ovelle, mutta rapu oli jo ehtinyt karkuun.

”Kenelle kummalle oikein kailotat, sinä senkin outo kalamöhkäle?” rouva tuhahti.

Arabella Kolja pysyi kuitenkin vaiti.

Rouva ei vielä tiennyt, että ravun päästäminen pakoon oli hänen elämänsä suurin virhe.



Rapusähke!

"RAPUSÄHKE!" Betti kailotti sujauttaessaan jal-
kansa violetteihin sandaaleihin. Hän remusi
ulos ovesta paukauttaen sen kovaäänisesti peräs-
sään.

Hänen ystävänsä Zelda ja Mimi lojuivat sohvalla
puolinukuksissa. Tällaisena hetkenä! Oli aivan hei-
dän tapaistaan kuorsata kuola suupielestä valuen
rapusähkeiltana!

Betti kiisi pitkin rantabulevardia ja tunsi, kuinka
lämmin Kalifornian tuuli heilutteli hänen pitkiä let-
tejään. Hän nautti kaikesta ympärillään, liikkeiden
ovikilkuttimien kilinästä, kuuman asfaltin tuok-
susta ja muovisista rantaleluista.

"Mainio sää iltalenkille!" jäätelökioskin tyttö
huudahti. Ikivanhan, kulahtaneen tehtaan edessä
tönöttävä kioski oli vähän kallellaan. Tytön kas-
voilla oli auringon polttamia punaisia läikkiä. Hän
heilautti kouramaista kättään, joka oli vääntynyt



outoon asentoon loputtomasta jäätelöpallojen pyörittelystä.

Betti vilkutti hymyillen takaisin porhaltaessaan pitkin puista laituria, jonka jokainen haalistunut lankku oli koristeltu töherryksin ja kaiverruksin – nimiä, solvauksia... ja Bettin itsensä heti ensimmäisenä päivänä kaivertama pieni ravunkuva. Hän loikkasi korkealle ja laskeutui pehmeälle rantahiekalle. Hän rojahti istumaan ja kietoi hameen väliaikaisten polviensa ympärille.

Sähke ei ollut saapunut. Ei vielä.



”En millään maltaisi odottaa, että pääsen eroon näistä kömpelöistä banaaneista!” Zelda huudahti ja läpsäisi jalkojaan saaden Mimin tuhahtamaan. Zelda oli ottanut tavakseen nimittää ihmisten asioita väärillä sanoilla, kuten vaikka kutsumalla jalkoja banaaneiksi. ”Enkä ole joutunut sietämään näitä kuin vasta pari viikkoa.”

Zelda ja Mimi liittyivät rannalla odottavan Bettin seuraan käsissään ketsuppia pursuavat hotdogit. He eivät muistuttaneet lainkaan toisiaan, vaikka olivat-

kin kaksoiset. Zeldaa lyhyemmällä Mimillä oli jalassaan kultaiset sandaalit, ja hänen takkuiset hiuksensa oli osin palmikoitu löyhille leteille.

”No mutta hyvää iltaa, armon herra”, Mimi sanoi nyökäten kohti kokoon taitettua aurinkotuolia.

Betti ja Zelda tuijottivat häntä kysyvästi.

”Älkää toljottako siinä”, Mimi kuiskasi. ”Koskaan ei voi tietää, kuka salakuuntelee meitä täällä maan pinnalla.”



”Salakuuntelijoilla on yleensä kuitenkin korvat”, Zelda vastasi kuiskaten ja puraisi palasen hodarista tipauttaen samalla sinappia revityille farkuilleen.

Zelda oli kaksosista pidempi, ja hänellä oli lyhyet, tyylikkäästi leikatut hiukset ja näyttävästi pystyyn taivutettu otsatukka. Hänen silmistään paistoi kurittomuus, jota hänen taisi olla vaikea pidätellä. Hänellä oli pakonomainen tarve järsiä kynsiään, joista oli jäljellä enää pelkät nysät. Betti oli tuntenut kaksoset niin kauan kuin muisti, ja he tekivät ihan kaiken koltastaan. Niinpä Bettin olikin onnistunut houkutella mimmit viettämään kesä maan pinnalla, jalat pyrstön tilalla.

”Missä ihmeessä rapusähke viipyy?” Betti sanoi kävellen hermostuneesti edestakaisin pitkin vedenrajaa.

Zelda katsoi Mimiä, joka kaatoi vähän rantahiekkaa hotdogiinsa ja puraisi sitä sitten.

”Ihmiset eivät syö niitä noin”, Zelda huomautti.

Mimi upotti innoissaan koko hotdoginsa hiekkään ja puraisi siitä uuden palasen. ”Jos suinkin voisin, valistaisin ihmisiä siitä, että hiekka on meren ketsuppia! Mutta sitten he arvaisivat, että olen merenneito, joten jätän väliin.”



”Hei”, Betti sanoi siristäen silmiään pimenevässä illassa. ”Tuolta se tulee!”

Zeldan ilme oli hölmistynyt. ”Enpä ole ennen nähnyt kenenkään innostuvan noin paljon päästes-
sään lukemaan *Simpukkasanomia*.”

Betti huitaisi vähätellen kädellään. ”Se nyt vain on tällä hetkellä ainoa tapa saada tietää, mitä kotona tapahtuu, Zelda. Kaiken lisäksi siinä on artikkeli äitini viimeisimmästä seikkailusta!”

Rapu räpisteli kömpelön näköisesti pitkin rantaa. Sillä oli selvästi kiire, ja se kantoi merilevämyttyä saksessaan hellästi kuin vastasyntynyttä vauvaa. Sit-
ten se laski käärön varovaisesti Bettin isovarpaalle.

”Kiitos, rouva”, hän sanoi ja otti irtonaiset meri-
leväarkit liukkaan kirjekuoren sisältä.



SIMPUKKASANOMAT

Merenneitoutisten ja vedenalaisen viihdemaailman ykkösjulkaisu!

LAIVA UPOKSISSA, OHOI!

Belinda Helmi, laguunimme rohkeista rohkein merenneito, on parhaillaan matkoilla suorittamassa tähän asti vaarallisinta tehtäväänsä likaisien ihmisten hallitsemassa Ylävaltakunnassa. Lue rohkean ulkomaailmanmatkajamme viimeisin raportti!

”Kompastuin tänään vanhaan ruostuneeseen laivaan raatoon sen meren pohjassa, jota ihmiset kutsuvat Atlantiksi, mutta jonka me tunnemme nimellä Ylävaltakunta numero neljä. Huhujen mukaan salainen merenneitokaupunki Meduusanotko sijaitsee sen alueella. Tienoo on Ylävaltakunnan

alueista kaikkein huonoimmin tunnettu.

Taistelutahtoni on korkealla, vaikka kasvoni ovatkin jäätymispisteessä.

Kyseessä on kaikkien aikojen suurenmoisinen alus. Nautin sydämeni kyllyydestä noustuani sen keulaan. Levi tin käsivarteni ja minusta tuntui aivan kuin olisin ollut... miten sitä nyt kuvailisi... jonkin kuuluisan elokuvan sankaritar. Ikkunoista hulusi verhonriekaleita, ja metalliset lautaset oli pinottu siististi kaappeihin.

Paikalliset ankeriaat olivat mitä ystävällisimpiä ja vesi oli miellyttävän tyyntä, joskin hyytävän kylmää.”



MITÄ TEHDÄ ALUEELLA, YKKÖSSUOSITUS:

Väännä kättä ankeriaan
kanssa.*

BELINDAN VINKKI:

Ehdottomasti pysähtymisen
arvoinen paikka – tai ohi ui-
misen arvoinen, jos se kuu-
lostaa houkuttelevammalta.

JOS INNOSTUT TÄSTÄ KOHTEESTA, SAATTAI- SIT PITÄÄ MYÖS:

Vierailusta oman laguunim-
me hylkyyn, S/S Merimariin,
jonka upotti ja takavarikoi
pelottavan kuuluisa aiempi
merenneitokuningattaremmme
Rebekka Rangia tuhansia vuo-
sia sitten. Valitettavaa kyllä
aluksella luultavasti kummit-
telee.

SEURAAVA KOHTEEMME:

Ylävaltakunta numero kaksi,
jossa kertoman mukaan si-
jaitsee Krokotiilivaltakunnan
merenneitojen kaupunki.

*Varoitus: Mikäli satut häviämään kädenväännössä, sinusta tulee
Ylävaltakunnan alue numero neljän lakien mukaan ankeriaiden orja.



Betti painoi lehden rintaansa vasten. Aina välillä hän toivoi, että hänen äitinsä olisi jälleen kotona Lagunissa. Mutta äiti seikkaili parhaillaan yhdellä eeppisistä ja tarpeettoman vaarallisista tutkimusmatkoistaan Ylävaltakunnissa (joita ihmiset kutsuvat meriksi), eikä Bettikään pääsisi jaloistaan eroon vielä pariin kuukauteen.

”Hetkinen!” Zelda huudahti ja kurotti kättään läpimärkää kirjekuorta kohti. ”Katsos vain, täällähän on vielä viesti suurelta päälliköltä itseltään!”

Hän selvitti kurkkuaan valmistautuessaan kuulostamaan mahdollisimman paljon Arabella Koljalta.

”Älä yritä matkia hänen ääntään”, Mimi sanoi huokaisten.

”Kyllähän matkin”, Zelda intti niin korkealla äänellä, että Bettin oli pakko irvistää.

*Hyvät Betti Helmi sekä kaksoset Mimi ja Zelda Viuhu,
Tämän kirjoitti Arabella Kolja, Laguunin kuningatar.*

Tänään on viimeinen päivänne jalallisina olentoina. Toivottavasti kesä on ollut teille opettavainen ja hyödyllinen kokemus ja järjestämämme tarjoilut ovat miellyttäneet teitä.



Kuten tiedätte, olen perustanut kesäkoipikokeilun siinä toivossa, ettei joka ikinen nuori merenneito enää mankuisi itselleen jalkoja, uiskentelisi ympäriinsä lauleskellen niistä ja käyttäytyisi kaikin muinkin tavoin raivostuttavasti. Tiedätte myös, että hyvin harva merenneito on päättänyt pitää jalkansa, sillä lähes kaikki ovat halunneet palata kotiin ja alkaneet arvostaa pyrstöään aiempaa enemmän.

Monet kokevat jaloilla liikkumisen suorastaan järkeyttävänä – on siedettävä kaatuilua, ukkovarvasta (mikä idea on ollut tehdä siitä muita varpaita paljon suurempi? Saamme tuskin milloinkaan tietää) sekä sitä, ettei jaloin uimalla pääse pakoon haita. (Suokaamme tässä kohtaa ajatus Kati Kirkasvesi -paralle, joka oppi tämän läksyn hankalimman kautta.)

”Miten niin viimeinen päivä? Mehän olemme olleet täällä vasta kaksi viikkoa!” Betti sanoi ihmetellen. ”Kirje on tullut perille kuukausia etuajassa! Oi miten kurjaa.”

”Tarina Kati Kirkasvedestä haiden saaliina on tietenkin ihan keksitty juttu, eikö niin?” Zelda pohti.

Kumpikaan ei vastannut, joten Zelda jatkoi lukemista.



Toivon sydämestäni, että kokemuksenne on saanut teidät vakuuttuneeksi siitä, että pyrstöllisyys on oikea tie elämässä. Kuten eräs esivanhempamme lausui: ”Pyr par taatti koipeens toopenen.” Sen voisi kääntää suurin piirtein: ”Pyrstö on tietenkin parempi kuin jalat, senkin idiootit.”

Oletan, että perheenne on pitänyt teihin tiiviisti yhteyttä rapusähkein, joten minun on tarpeetonta raportoida teille siitä, mitä kaikkea Laguunissa on tapahtunut tällä välin. Luotan siihen, että aloitatte paluumatkanne loistokkaaseen pääpaikkaamme Pyörrekaupunkiin keskiyöllä kuten sopimuksessa lukee. Ohjeet löytyvät alta.

Jalattomasti teidän

A. Kolja

Betti tarttui kirjeeseen ja nuuhki sitä. Se tuoksui omituiselta. Hän nyrpisti nenäänsä. Jokin oli pahasti pielessä. Hän hieroi ohjeita sormellaan ja nosti kirjeen valoa vasten tutkiakseen sitä. Mustekynän mustetta. Outo tuoksu lähti siitä. Merenneidot käyttävät mustekalan mustetta kirjoittamiseen. Betti tuijotti haisevaa väriä sormissaan.



”Et sinä sormiasi ole menettämässä, varpaat vain”, Mimi sanoi.

”Kyllä minä nyt sen tiedän!” Betti tiuskaisi.

”Miksi sitten töllötät käsiäsi ja näytät ihan kummalliselta?” Zelda kysyi.

Betti katseli kynällä kirjoitettuja sanoja ja pudisti päätään. Hän hypisteli samalla lettiään niin, että se aukesi ja hiukset menivät pörrölle. Hän katsoi merelle, sitten rapusähkettä ja käänsi päänsä uudelleen kohti merta.

”Jokin on vinossa. Kirje vaikuttaa ihan tavanomaiselta, sellaiselta jonka Arabella Kolja lähettää kaikille kesäkoipia kokeilleille merenneidoille. Ohjeissa neuvotaan aloittamaan kotimatka Laguunille laiturilta ja seuraamaan pientä hohtokalaa. Sitteen tässä on vielä salasana Laguunin sisäänpääsyä varten.”

”Niin”, Zelda sanoi. ”Ja tuo kaikki on sinusta omistuista syystä että...?”

Betti tarkasteli kirjettä lähempää.

”Arabella Kolja on vetänyt normiohjeet yli ja kirjoittanut tilalle uudet. Uudet neuvot on kirjoitettu *kynämusteella*.”

Merenneidot painoivat päänsä yhteen jatkaakseen lukemista.

Teidän täytyy kulkea Laguuniin salaisen putkikäytävän kautta. On äärimmäisen tärkeää, ettei kukaan saa tietää, että olette missään vaiheessa olleet poissa.

Alueella liikkuu ILKIÖMERENNEITOJA, ja ainoastaan te kykenette estämään heidän pahat aikeensa.

”Ilkiömerenneitoja?” Zelda kikatti.

”Katsokaa, tässä lukee vielä jotain”, Mimi sirkutti.

Minut on kidusnapattu. Teidän täytyy

Kiemurainen kynänjälki kulki alas kirjeen sivua. Betti kurkisti merileväarkin toiselle puolelle.

”Hän ei kirjoittanut kirjettä loppuun!”

Zelda naksutti kieltään. ”Onpa laiska.”

3

Hei sitten, jalat

"Mikäs tämä muka on?" Zelda sanoi ottaessaan vielä kaksi merilevääarkkia ulos kuoresta. "Lehden uusin numeroko?"

Betti kumartui kaksosten puoleen lukeakseen. Sillä aikaa Mimi haahuili kohti merta yrittäen aloittaa keskustelua yksinäisen kaislankorren kanssa, joka lenteli pitkin rantaa.



KYNÄILTY KALMARI

Uusinta uutta ja taatusti ilman uutisia!

Taidat olla Laguunin onnekkain merenneito, sillä luet parhailaan *Kynäillyn Kalmarin* kaikkien aikojen ensimmäistä numeroa!

Päätimme perustaa *Sim-pukkasanomille* kilpailevan julkaisun, sillä olemme kyllästyneet ikuisiin uutisiin, tosiasioihin ja mukaviin juttuihin. Niiden sijaan me takaamme sinulle tuhdin paketin juoruja ja valheita ja esittelemme kaikenlaista krääsää, jota sinun on aivan välttämätöntä ostaa. Jos sinulla on tiedossasi mehevä huhu, taattu valhe tai

jokin turhake, niin ota meihin yhteyttä! Osoitteemme on Kynäilty Kalmari, Roistokuja 2, Osterilaakso, Salainen laguuni.

Sitten ensimmäiseen artikkelimme:

ARABELLA KOLJAN KYYNÄRPÄÄT OVAT RYPPYISET! Lisäksi hän on koko Laguunin hallitsija, mutta nyt emme puhu siitä. Ajatelkaamme, että Arabella Koljan rumat kyynärpäät ovat meren tärkein asia.

*Kirjoittanut
Sauli Salakalastaja*



”Vihaan *Kynäiltyä Kalmaria* jo nyt”, Betti sanoi. Hän nosti katseensa lehdestä, ja samalla hetkellä jossain välähti valtavan suuri valo.

Mimi lysähti istualleen vesirajassa. Hänen vaaleat hiuksensa alkoivat muuttua sateenkaarenvärisiksi, ja hänen raidallinen pyrstönsä läpsytti rantahiekalla.

”Se tapahtuu! Muutimme takaisin merenneidoiksi!” Betti kiljui. Hän syöksyi työntämään Mimin nopeasti veteen, ennen kuin kukaan ihminen huomaisi mitään outoa.

”Ole huoleti”, Zelda sanoi tyynesti, rypisti *Kynäilyn Kalmarin* palloksi ja nakkasi sen olkansa ylitse. ”Olen varma, että ihmiset luulisivat häntä vain semmoiseksi moniväriseksi puluksi.”

”Tarkoitat papukaijaa!” Betti huusi. ”Ne ovat *papukaijoja*!”



Tuuli yltyi ja meren pinta alkoi elää. Syntyi aaltoja, joista pärskyi vaahtoavaa vettä Bettin violeteille sandaaleille, jotka lojuivat nyt yksinäisinä rannan hiekalla samoin kuin Zeldan likaiset tennarit ja Mimin kultalipsukat.

”Hei sitten, jalat”, Betti purskahti joutuessaan jättimäiseen vesipyörteeseen. Hän kieppui ympäri, ja silmissä näkyi vain hiekan ja meren sekamelska. Hän yritti pysytellä paikoillaan ja katsoi alas pitkänä riippuvaa pyrstöään. Hän oli saanut suomunsa takaisin. Betti heilutti päätään puolelta toiselle ja sukelsi syvemmälle, missä Zelda ja Mimi jo odottivat häntä. Hohtokala kaarteli heidän edessään.

”Tulkaahan jo”, Betti sanoi kalan lähdettyä liikkeelle. ”Arabella Koljan mukaan olemme ainoat maailmassa, jotka voivat pysäyttää ilkiömerenneidot. Tarkoittaakohan se, että olemme jotenkin erityisiä? Jostain syystä hän valitsi *juuri meidät* miljoonien merenneitojen joukosta. Meidät.”

”Homma nousi sitten heti päähäsi”, Zelda tuhahti.

”Hyvää iltaa”, Mimi sanoi ja kumarsi heidän ohitseensa uivalle tonnikalaparvelle.

Ei ole todisteita siitä, että kalat ymmärtäisivät merenneitojen puhetta. Kaloille puhumista pidetään kuitenkin hyvänä käytöksenä, joten tapaa on viisasta noudattaa ihan vain varmuuden vuoksi. Näin neuvotaan ensimmäisessä Arabella Koljan kirjoittamassa teoksessa, jonka nimi on *Kala, arvoituksellinen keskustelukumppani*. Aihetta käsitellään ohimennen